

З любов'ю мама

КУПИТИ

Маккензі Каспер — здібна студентка. Але відома вона переважно завдяки своїй мамі, авторці бестселерів, чиї похмурі закручені трилери зачарували серця відданих прихильників по всьому світу. Матір Маккензі гине внаслідок нещасного випадку — шанувальники в розпачі! Але чи справді ця смерть випадкова?

У день панахиди Маккензі отримує таємничий конверт. Всередині — сторінки щоденника її матері, які починаються з питання: «Хочеш дізнатися таємницю?»

Листи продовжують надходити... Маккензі береться за власне розслідування і стикається із секретами, що з ними її родина жила роками. Вона швидко розуміє — мамин шлях до слави муровано лиховісною брехнею, яка тепер дихає в потилицю їй самій. Незабаром Маккензі дізнається, що існують речі значно гірші за вбивство...

Пролог

Я ніколи в житті не скривдила жодної людини. Але зараз мені кортить просто зацідити у писок, що дивиться на мене з першої шпальти загальнонаціональної газети. Її фото — з тією фірмовою червоною помадою і довгим чорним, як смола, волоссям. Гарненьке личко чудовиська.

АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРІВ ЗНАЙДЕНА МЕРТВОЮ

Сорокатрирічна Елізабет Каспер, більш відома в усьому світі як М. А. Спот, авторка гостросюжетних трилерів, була знайдена мертвою внаслідок, як вважається, «безглузлого нещасного випадку».

У письменниці залишилися чоловік, Бен Каспер, і двадцятиоднорічна донька, Маккензі Каспер.

Суспільство глибоко вражене трагічною втратою талановитої мисткині, яка пішла із життя так передчасно. Прихильники письменниці по всьому світу влаштовують масові акції вишанування її літературного генія.

Яка ж брехня...

З газети в моїх тремтячих руках із мене кпинить холодна посмішка, яку нестримно хочеться вирізати і стерти з пам'яті.

Вона сама напросилася.

Вона заслуговувала на смерть.

Шкода лишень, що цього не сталося раніше.

Частина перша

1

Маккензі

Вам, мабуть, ніколи більше не випаде побачити такої панахиди — без жодної пролітої сльозинки.

Панахида за моєю мамою — це найграндіозніша подія року, а можливо, всього її життя.

Натовпу прихильників під Меморіальним центром Святого Джона це невтямки. Вони вважають, буцімто зібралися тут за власної ініціативи. Вони не в курсі про грошву, яку влили в рекламу, інфлуенсерів, жовту пресу і книжкових блогерів.

Відколи мама померла, її романи знову очолили рейтинги.

«Дивись, мамо! Ти померла, а вони всі й досі на тобі заробляють».

Газети за останній тиждень просто з глузду з їхали, висуваючи різні божевільні теорії.

М. А. СПОТ ТРАГІЧНО ЗАГИНУЛА

НА ПІКУ СВОЄЇ КАР'ЄРИ.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК ЧИ...

Ось чому у глибині зали стовбичить цей чувак. Середніх років, із кумедними вусиками, у костюмі і краватці.

— Це приватний захід. Прошу вас, ідіть, — пошепки наказує йому бабуса уривчастим тоном.

Щойно вона відходить, усмішка з її обличчя зникає.

Не треба бути аж надто спостережливим, щоби помітити кобуру в цього типа під піджаком — він детектив. І вже приходив до нас додому два дні тому. Я відчинила двері, а він одразу почав розпитувати про маму, аж поки до нас не підлетіла, наче розлючена квочка, бабуса.

— Маккензі, залиш нас, будь ласка, — наказала вона, затуливши мене від гостя. І, вже завернувши за ріг коридору, я почула, як бабуса виголошує крижаним тоном: — Вам має бути соромно потикатися з балачками до дитини, яка щойно втратила матір!

І от тепер цього чоловіка знову примушують піти геть.

Преса і блогери вже кілька днів висувають навіжені гіпотези щодо маминої смерті. А правда, за словами слідчих, значно банальніша: під час своєї звичайної ранкової прогулянки в лісопарку біля нашого дому мама послизнулася, впала й розтрощила голову об камінь.

«Нещасний випадок» — так вони кажуть. Іронія долі, бо в маминих бестселерах повно тих нещасних випадків.

Тільки не зрозумійте мене хибно, дехто і справді засмучений.

Як щодо цієї сучки, Лайми Рот, яка зараз базикає з видавцем так, ніби це звичайна ділова зустріч? Сто відсотків. Вона була маминою літагенткою понад двадцять років. І тепер може забути про книжки, які вони планували видати. Але все одно Лайма заробить своє — на спеціальних виданнях, кольорових зрізах, книжкових боксах і всьому такому. Я цього певна. Це джерело прибутків ніколи не вичерпається.

Кілька днів тому ми кремували маму у вузькому колі — десь із десятків присутніх. І все одно ніхто не плакав.

А сьогоднішня панахида — суцільна показуха. Для «друзів», як вони кажуть. Щоб віддати шану. Шана і справді багато важила для мами. А от друзі? Не впевнена, що в неї взагалі були справжні друзі. Хоча, судячи з пишних промов, які виголошують на її честь уже понад дві години поспіль, вона була щонайменше Шекспіром.

На вулицях перед будівлею юрмиться натовп, але в переповненій меморіальній залі моторошно тихо. Лише шепіт рикошетом відбивається від стін.

З одного боку зали стоїть величезний мамин портрет, де вона в мереживній блузці з високим коміром, на тлі червоних троянд. Внизу підпис: «М.А. Спот». Середнього віку дивакуватий фотограф, найнятий видавництвом, із різних ракурсів фотографує портрет. А також видавця, літагентів, тата поруч нього. Він і мене просив підійти, але я відмовилася.

«Та пішли вони всі».

З іншого боку зали — фото мами в її кабінеті. Повний макіяж, зачіска, але вигляд трохи неухажений. Сидить на тлі книжкових полиць. Неофіційне фото підписали справжнім ім'ям: «Елізабет Каспер». Ця версія для інших джерел — місцевої газети, церкви, яку відвідує бабуся, і благодійних фондів, які мама підтримувала.

Я вважаю за краще триматися у глибині зали, подалі від цього цирку, поруч із дідусем, якому начхати — і завжди було начхати — на маму. Як і на мій зовнішній вигляд, якщо чесно. А от бабусі — ні. Ще вдома вона наказала мені не фарбуватися звичною чорною помадою та не використовувати багато підводки.

— І вдягни щось пристойне.

Я майже завжди ношу чорне. Який збіг, адже колір ідеально пасує до панахиди. Як і мої чорні підводка й помада, якими я все одно нафарбувалася.

Бабуся, звісно ж, у костюмі від Dior і коштовних прикрасах. І намагається бодай словом перекинутися з кожним присутнім.

Тато в елегантному чорному костюмі має шикарний вигляд. Але трохи насуплений, мабуть, через похмілля. Його батьки живуть лише за чотири години звідси, але відколи померла мама, оселилися в нас. Бабуся тепер контролює, щоб він не зазирає до пляшки зрання. Після маминої смерті вона з гордістю взяла на себе ведення домашнього господарства.

А як щодо мене? Я хочу плакати, слово честі, хочу, але поки що не усвідомила, що все це насправді. Кортить сумувати, та я завжди відчувала, що мамі до мене байдуже. Це зробило мене дуже прикрою останнім часом, і ми віддалилися одна від одної.

Мій найкращий друг, Джей, каже, що в мене відкладене горювання. Можливо, я просто безсердечна. Я попросила його не приходити, бо не хотіла, щоб людина бачила, яке лайняне в мене життя. Власне, завжди було таким, скільки себе пам'ятаю.

Ми зустрінемося в нас удома, де на сьогодні запланований «вечір для близького кола». Впевнена, буде саме вечірка, хоча родичі називають це «вшануванням».

Роззираюся і ніяковію, вгледівши знайому постать. Чоловік підходить до тата й потискає йому руку. Це декан мого університету. Я відвертаюсь і закриваю очі. Мама колись любила «світитися» в його компанії. «Це заради твого майбутнього», — стверджувала вона. Ба якось навіть лекцію в моєму універі прочитала і зробила фінансову пожертву. Не здивуюсь, якщо їй там ще й пам'ятник поставлять.

Мамин терапевт теж тут. Двоє її редакторів. Три асистенти. Наш сімейний адвокат. Більшість її «друзів» — просто люди, з якими вона тісно співпрацювала.

Мені кортить заплакати, чесне слово, кортить, але не виходить. За останній тиждень, відколи стався нещасний випадок і поки я жила вдома, а не у своїй однушці в місті, я постійно думала про маму, про нас, про нашу нікчемну родину. Було сумно, але не так, щоб аж нестерпно сумно, як, напевне, годилося б почуватися.

Тато перевіряє щось на смартфоні і квапливо відходить до дверей. Там я помічаю ще одного чоловіка в бейсболці, який відвертається і йде геть. Тато прямує за ним.

Саме зараз вдала мить сказати татові, що в мене болить голова й от-от накриє нервовий зрив (це брехня, певна річ), тому мені краще піти. В середині вирають емоції, але визначити їх я не можу. Найбільше кортить одного — опинитися подалі від усіх цих людей.

Виходжу в порожній коридор, що веде до іншого, меншого, й бачу, як віддалік тато розмовляє з тим незнайомцем.

Рушаю до них, але вповільнюю крок, почувши стишений шепіт:

— Ах ти ж паскуда!

Якого біса?

Відступаю вбік, сховавшись за дверима, — звідси тата з незнайомцем не видно, але добре чути.

— Тільки не тут, — сичить тато. — Та як ти смієш узагалі!

— Як я смію? Я маю право тут бути.

— Забирайся звідси. Зараз же.

Чоловік стиха хихотить.

— Вона щось підозрює?

— Хто?

— Маккензі.

Серце пропускає удар, коли чую власне ім'я.

— Не смій згадувати мою доньку.

— А, то вона не знає? Добре зіграно, Бенчику.

«Бенчику»? Це він до мого тата? Це ж хто, в біса, так його називає?

— Я сказав — забирайся звідси, — татів голос звучить майже розпачливо. — Просто... йди. Пізніше поговоримо.

Я підступаюся ближче, щоб визирнути з-за дверей, але паркет під килимом рипить. Він, бляха, рипить.

«Чорт забирай».

Завмираю, наче сарна у світлі фар. Чути приглушені кроки, у дверях з'являється тато. Коли він бачить мене, на обличчі в нього з'являється панічний вираз.

— Що це було? — питаю я, визираючи з-за дверей, але той таємничий чоловік уже зник.

Тато обіруч витирає обличчя.

— Нічого.

— Ти з кимось сперечався?

— Ні, мала, просто балакав... — він запускає руку до внутрішньої кишені піджака й витягає флягу.

— Ти знаєш того чоловіка?

Тато робить нервовий ковток і повільно видихає.

— Ніколи його не бачив.

Брехня, певна річ.

Він ховає флягу назад до кишені й підморгує:

— Ти як?

— Я не можу тут бути. Ці люди... — не завершую речення, натомість заводжу очі та вказую на головну залу.

— Знаю. Знаю... — тато заплющується і стискає пальцями перенісся.

— А з тобою все гаразд?

Тато з мамою ніколи не були ідеальною парою. А надто останнім часом. Вони сварилися, як ніколи досі — а я ж бачила їх лише на вихідних, бо впродовж останніх двох років живу в маленькій студії в місті, неподалік від універу.

Тато голосно вдихає, тоді із силою видихає, потім видушує удавану усмішку.

— Так, мала, — він легенько плескає мене по плечу. — Все буде добре. Можеш піти звідси, якщо хочеш.

— Побачимось удома, — кажу я і завертаю до коридору, що веде до чорного ходу.

Найбільша вистава почнеться, коли всі підуть із будівлі. Бо саме фанати з усіх куточків країни реально побиваються за мамою. Видавництво вже залучило власну піаркоманду, щоб керувати заходом. Так-так, вони це називають «заходом». Найнята група акторів влаштує дебош, вигукуватиме різні непристойності та спаплюжить один із маминих портретів, проголосивши М. А. Спот дияволицею. Ви ж знаєте, чорний піар — це теж піар. Я в курсі, що зараз буде, бо мені повідомили заздалегідь. Відразу після підписання угоди про нерозголошення. Цей трюк, потай організований піар-агенцією, має забезпечити просто шалені продажі книжок.

Мені зовсім не хочеться виходити через головний вхід, прямісінько в лабет папараці й фанатів-психів.

З полегшенням видихаю, вибравшись надвір крізь чорний хід. Тоді, пересвідчившись, що на паркувальному майданчику нікого, йду до своєї автівки.

Дзвонить телефон.

— Дяка богу, — видихаю, приймаючи виклик. — Я звідти вибралася.

— Агов, Буркотухо, ще трохи — і все, — заспокійливий голос Джея наче бальзам на душу.

— Ти ж приїдеш, правда?

— Уже їду. Може, буду на місці навіть раніше за тебе.

— Стережись папараці біля головних воріт, гаразд? — відмикаю автівку, збираючись сісти за кермо. — Вони ж точно... Секунду.

На водійському сидінні лежить конверт. Спантеличено суплюся, беру його до рук.

— Іджею, почекай-но... — вмикаю гучний зв'язок, сідаю в машину й роздивляюся конверт. — Що за...

— Усе норм? — питає він.

— Не знаю, — серце заходиться, коли читаю напис на конверті.

Від фаната N° 1. Цьомки-бомки.

КУПИТИ